

Anàlisi d'un decàleg de conseqüències d'una sentència política cruel

written by Lluís Busquets | 26 d'octubre de 2019

Aquesta publicació és la cinquena de cinc articles que conformen una anàlisi compassada de la sentència de l'1 d'octubre.

Els articles anteriors es poden llegir en els enllaços següents:

- [1. Anàlisi dels pressupòsits d'una sentència política cruel](#)
- [2. Anàlisi de la materialitat d'una sentència política cruel](#)
- [3. Anàlisi dels delictes d'una sentència política cruel](#)
- [4. Anàlisi de la formalitat dels delictes d'una sentència política cruel](#)

5. Decàleg de conseqüències

La primera conseqüència de la sentència és que el delicte de **sedició** no implica violència. Els acusats no poden ser acusats de rebels mai més. La **rebel·lió**, la violència, el terrorisme, han caigut en la sentència, senyor **Llarena** (i, per tant, també el cop d'estat, senyor **Rivera**). També el "clima insurreccional" del qual parlà del tinent coronel de la GC, cap de la policia judicial, **Daniel Baena**, l'home que seguí fent atestats malgrat tenir algunes investigacions *sub judice* (cosa que ho prohibeix) i el va fer arribar a l'AN (fiscal **Zaragoza**), al 13, al TSJC i, finalment, a **Llarena**, a l'hora de fer la instrucció basant-se en atestats de la GC (**Marchena**, que va dir que els atestats servien per al que servien i prou, tanmateix, n'ha fet servir).

La segona conseqüència, vist que dona credibilitat al testimoni de **M. del Toro**, lletrada judicial, i no a altres

testimonis més creïbles i de més importància, és que alentir l'execució d'un mandat judicial (com es fa en els desnonaments) podrà ser considerat **sedició**. Comprant en la sentència la tesi de l'Advocacia de l'Estat, com si aquell dia s'hagués volgut impedir el mandat judicial de l'escorcoll en la sentència, Marchena fa un bunyol: d'una banda vol salvar la llibertat d'expressió i el dret de reunió, concentració i manifestació, però d'altra els limita quan es poden considerar tumultuaris. Veurem què passa en futures concentracions per desnonaments, per aturs de taxistes o de qualsevol altre ram de treballadors. Si les "armilles grogues" franceses, que cremen cotxes, fossin considerades **sedició**..., França estaria plena de sediciosos. Altrament, en relació amb l'1-0 ve a dir que un acte d'oposició a les forces d'ordre no fa estiu, però molts... ja són sedició (els professors de Dret Penal hauran d'ensenyar als seus alumnes... aquests límits tan ambigu?).

La tercera seqüela és que el tinent coronel **Baena**, sumant peres i plàtans, malgrat que els acusats pertanyessin a tres àmbits tan diferents com el Govern, el Parlament i la societat civil, muntà relacions entre ells a partir del document *EnfoCATs*, que ningú no coneixia, i l'agenda Moleskine, per arribar a parlar d'"estratègia concertada" (sense arribar a l'acusació de Vox d'"organització criminal"), una tesi que ja l'havia insinuat **Pérez de los Cobos** i Fiscalia comprà. Govern, Parlament i societat civil haurien acordat una estratègia defensada per un exèrcit de milers de Mossos d'Esquadra (ME), esdevingut braç armat de la rebel·lió, cosa que se n'anà en orris amb les declaracions de **Trapero** i **Ferran López** (14-III i 3-IV respectivament). La sentència, tot i no comprar l'"organització criminal" que volia Vox, deixa, tanmateix, en l'ambigüitat els límits de la **sedició**. **Marchena** no ha estat prou valent per acusar de perjurs aquells testimonis que havien flagrantment demostrat ser-ho. Pitjor: no sols no ha estat capaç d'aclarir que els ME foren els únics que van complir les ordres del Secretari d'Estat ("seguretat per

davant de l'eficàcia") i judicials ("no alterar la normal convivència ciutadana", sinó que no deixa gens bé el paper dels màxims responsables dels ME. I això pot tenir altres conseqüències en el futur judici contra la cúpula dels ME.

En quart lloc, què va ser l'1-0? Un alçament violent instigat per institucions i entitats civils o una mobilització de desobediència civil que va portar dos milions de persones a votar, només embrutada per les càrregues policials? **Marchena**, davant de les declaracions de 137 agents dels CFSE que parlaven d'alçament, torna a fer aigües: bandeja declaracions d'uns i altres amb l'excusa d'una excessiva càrrega emotiva. Ni s'atreveix a parlar de desobediència civil (i això que va passar pel seu tribunal una autoritat mundial sobre el tema) ni a condemnar les càrregues policials que, segons els metges que van passar pel seu tribunal, van lesionar més de mil ciutadans.

Cinquena conseqüència. Sense **rebel·lió**, podia **Llarena** aplicar als presos l'article 384 bis de la Llei d'Enjudiciament Criminal (LECrim), que iguala els individus terroristes amb els rebels per retenir-los en presó preventiva i despullar-ne alguns d'electes dels seus drets socials i polítics, en especial quan a inicis del 2018 no els deixà anar a prendre possessió del seu escó al Parlament català? I podien les Corts el mes de maig del 2019 seguir la mateixa doctrina després de ser elegits el 28-IV? Quant a les municipals i europees del passat 26-V, podia permetre que **Forn** prengués possessió de la regidoria de l'Ajuntament de Barcelona, però deixar sense resoldre la qüestió de **Junqueras**, elegit com a europarlamentari (com **Puigdemont** i **Comín** a l'exili), amb prohibició d'anar a jurar la Constitució i obrint una qüestió prejudicial al Tribunal de Justícia de la Unió Europea sobre la seva immunitat, qüestió encara no resolta? En definitiva, sense rebel·lia, es podia sotmetre els encausats a l'endimoniada aplicació del 384 bis de la LECrim i deixar-los en presó preventiva? Qui se'n responsabilitzarà del tort?

La sisena seqüela fa referència a les lleis de desconnexió dels dies 6/7-IX-17. Hi va haver desobediència i, per tant, a partir d'ara les actuacions dels Parlaments hispànics poden estar sotmesos a censura, cosa que no passa enlloc del món, o el debat i la tramitació de lleis estan protegits per la "inviolabilitat parlamentària"? **C. Forcadell**, que hauria d'haver estat jutjada juntament amb els membres de la Mesa perquè n'era una més, s'emporta una pena més gran de l'esperada (onze anys i mig). **Marchena** la troba una peça clau per a l'"estratègia concertada" de què parlàvem en el primer article i dedica 18 pàgs. (226-234) a justificar que la inviolabilitat "es connecta amb l'exercici de la funció parlamentària" però "no s'estén a actes de rebuig de decisions del TC". Per al TS, tot allò que toca els jutges enrampa i agreuja els fets.

La conseqüència setena fa relació a la malversació, perquè els consellers **Junqueras, Romeva, Turull i Bassa** estaven acusats d'aquest delicte. Les tècniques pericials d'Hisenda van arribar a dir que s'havia de comptar com a despesa fins i tot les no executades, i van arribar a comptabilitzar partides dissimulades amb altres conceptes fins a un total que no arribava a 1 M de €. El cost del trasllat i estada de les FCSE a Catalunya (operació Copèrnic) arribà als 87 M de € segons el ministre **Zoido**.

El vuitè corol·lari és que **Borràs, Mundó i Vila** no hauran d'entrar a la presó perquè sols estaven acusats del delicte de desobediència. La sentència els aplica l'art. 410 del CP (autoritats que es neguen a complir resolucions judicials) i els imposa una multa segons l'art. 50.5, i no pas l'art. 550 (oposició de resistència greu a l'autoritat en l'exercici de càrrecs), que pot arribar a tenir penes de presó. Quedi clar, doncs, que ningú no es pot resistir greument a cap autoritat.

La novena conseqüència de la sentència toca els exiliats. Es reactivaran euroordres contra els consellers exiliats com es reactivà l'endemà de la sentència la de **Puigdemont**?

La desena i final faria referència al debat de la petició d'indult personal o llei d'amnistia per als condemnats. Però aquestes són figures d'un altre paner. I també ens tocarà als ciutadans.